

Vanskelighed vil i og for sig komme frem, hvad enten man søger at udtrykke, hvad det er, man tilsigter, i selv Lovens § 2, eller man giver Justitsministeren en almindelig Bemyndigelse. Jeg synes derfor, det er at gaa for langt ud at sige, at § 2 er formuleret saaledes, at man ikke godt kan være bekendt at sende Loven ud i Tilværelsen i denne Skikkelse. Jeg tror ikke, der sker nogen større Ulykke ved, at man vedtager Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er kommet fra Folketinget, men jeg anser det paa den anden Side i og for sig tankemæssig set for rigtigere at affatte Lovforslaget som det, der oprindeligt blev fremsat. Under ingen Omstændigheder vil jeg i hvert Tilfælde være med til at arbejde for Folketingets Afskaffelse som Følge af dette Lovforslag.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg er for saa vidt glad ved, at Landstinget ikke er bange for det oprindelige Lovforslag, og jeg er meget villig til at søge at opnaa et Resultat, som kunde tilfredsstille alle, men jeg maa paa den anden Side gøre opmærksom paa, at det efter de Forhandlinger, der hidtil har fundet Sted i Folketinget, synes meget vanskeligt at gennemføre et Lovforslag, hvori det ikke udtrykkeligt siges, hvad man tilsigter med Loven, og jeg tror, at den samlede Rigsdag vil være enig med mig i, at det vilde være saare uheldigt, om Rigsdagssamlingen sluttede, uden at man kunde vedtage et saa lille Forslag, om hvis Hensigt og Formaal alle er enige.

Ellinger: Den højtærede Minister har jo fuldstændig Ret i den sidste Betragtning. Det vilde vidne om en vidunderlig Uformuenhed hos Rigsdagen, om det ikke skulde kunne lykkes at gennemføre et Forslag, om hvis Fundament alle er enige. Men jeg takker Ministeren for den Tilslutning, han gav til samtlige de Udtalelser, jeg fremsatte. Ministeren og jeg er altsaa fuldstændig enige. Vi er ogsaa enige om, at Folketinget naturligvis med Ordlyden af § 2 har tilsigtet at skabe noget godt og fornuftigt, men, som jeg før paaviste, er Resultatet af Forsøget meget magert, og da jeg aldrig nogen Sinde gaar for langt ud, mener jeg heller ikke at være gaaet for langt ud her, naar jeg siger, at den nuværende Ordlyd af § 2 er af en saadan Art, at man ikke vel kan være den bekendt. Thi hvad betyder den? Den betyder i Virkeligheden ikke andet end: her er en vanskelig Opgave, vi kan ikke løse den, men noget skal vi jo skrive. Det er i Virkeligheden det, det hele gaar ud paa. Men

saa maa man hellere lade være at skrive noget og overlade til Ministeren eller Ministeriet i Forbindelse med de lægelige Autoriteter at løse de Vanskeligheder, der er forbundet med denne Sag. Hvis man nu her i Landstinget blev enig om at vende tilbage til Ministerens oprindelige Forslag, vilde Ministeren jo have en Succes her i Landstinget, som meget sjældent falder i en Ministers Lod, og jeg skulde tro, det saa vilde være en mærkelig Situation, om et Medlem af det nuværende Ministerium kom fra Landstinget til Folketinget med et af Landstinget vedtaget Forslag og ikke skulde kunne opnaa at faa det gennemført i Folketinget. Den Mulighed synes jeg ligger saa uhyre fjernt, at jeg ikke tror, den vil blive til Virkelighed.

Justitsministeren (Steincke): Maa jeg med Hensyn til det ærede Medlems gentagne Udtalelser om § 2 sige, at Folketinget dog i hvert Fald har haft den Hensigt med at formulere § 2, som sket er, at give Domstolene et Vink om, indenfor hvilken Ramme Justitsministeren skal være berettiget til at optræde, et Vink, som Domstolene ikke faar gennem det af mig fremsatte Lovforslag, der uden videre bemyndiger Justitsministeren til at handle. Dette skylder man at sige, thi det er i Virkeligheden det, der har været Formaalet under Folketingets Forhandlinger om Affattelsen af § 2: at give Domstolene en Rettensnør til Bedømmelse af Ministeriets Afgørelser. — Jeg forstod ikke rigtig det ærede Medlems Bemærkninger om den Begejstring, der skulde betage mig, fordi jeg havde haft Succes her i Landstinget. Det har jeg jo omtrent altid. Ej heller var det ærede Medlem rigtig heldig med sine Udtalelser om det utrolige i, at et Lovforslag, der var vedtaget i Landstinget, ikke skulde kunne gaa igennem i Folketinget. Denne Bemærkning tyder paa, at det ærede Medlem i hvert Fald ikke har fulgt særlig godt med i Justitsministeriets Sager, thi jeg er mødt i Folketinget med ikke saa ganske faa Forslag, enstemmigt vedtagne i Landstinget, endda ikke færøske Forslag, uden at det, paa Grund af den Sagkundskab, Interesse og Energi, der udvises i Folketinget, endnu har været mig muligt at opnaa noget praktisk Resultat.

Ellinger: Det gør mig ondt at høre de meget mistrøstige Ord, som Ministeren nu fremsatte. Jeg vil derfor indskrænke mig til at udtale Haabet om, at Ministeren i Folketinget maa opnaa lige saa stor en Succes som i Landstinget. Videre kan jeg